

איכתבים

תכונה נדרשת נוספת. שנשמעת קצת יותר טוב: כאלה שיוצרות להחזיר אהבה לגבר שאהבה אותן. למעוניינות — הכתובת היא (4/99).

בפעם הבאה, כשאתם הולכים לראות סרט בדרייב-אין, כדאי לכם לעשות את הניסוי הבא: צאו החוצה מהמכונית ותנו צעקה — "הלו — אשתך באה!" תראו מה שיקרה. בפעם האחרונה ש-

חתונת השבוע

תתפלאו, אבל למה שהשניים האלה עושים קוראים חתונה. בינאן. אם זה דווקא מעניין אתכם, אז לעלמה קוראים מיצוקו משחו ולחתן קיו קאטו, והעלים שהם לובשים במקום בגדי-חתונה עשויים פלאסטיק. מי שחשוב בתמונה זה לא הם, אלא הגברת משמאל, מאדאם מוטקו יאמאנובה, יועצת לענייני-נשואין בטוקיו, שהחליטה להמציא אופנת-נשואין חדשה. היא הגיעה למסקנה שנשואין יהיו מוצלחים יותר אם בשעת העיסקה יראה כל אחד מבני הזוג מה בדיוק יש לשני להציע. לטכס, שנערך בבית-קפה בטוקיו בהשתתפות בני מישפחותיהם של בני-הזוג, קוראים ביפאנית, "האדאקה-נו" שמירושו, "איחוד הגופות". אולי זאת לא שיטה שמבטיחה בדיוק חיי-נשואין מאושרים, אבל היסכון בהוצאות החופה וכל הכרוך בזה, יש בה.

צעקו זאת בדרייב-אין, ברחו משם מייד 19 מכוניות.

היכריות במחתרת

אלמנה. לשם שינוי, לא אלמנת-מלחמה, ולפעמים מסתכלים בי בזילזול כשאני מציינת זאת. כאילו זאת בושה למות ב־מדינה הזאת מוות טבעי, אם אפשר לכנות בשם זה מוות של גבר בגיל 36. (5/99) היא בת 33 ואם לשני ילדים: בן בגיל 11 ובת בגיל 9. לקח לי שנתיים כדי להתגבר על אבלי, ולהתרגל שעלי להמשיך לחיות את חיי בלי הגבר ש־אהבתי. המישפחה עדיין לא התגברה, וקשה להם לראות אותי בחברת גבר אחר. כך ש־בשלב ראשון, נדמה לי שאיאלץ לערוך את היכריותי במחתרת. אבל איך אומרים: מים גנובים ימתקו. נקווה שחזמן יעשה את שלו.

הגבר שהיא מבקשת להתכתב עימו צריך להיות "לא צעיר מ־35 ולא מבוגר מ־40. מיושב, מבוסס. לא הייתי מתנגדת להכיר אלמן, אפילו אב לילדים. אולי, הפעמים שלנו יגלילו ביחד".

נשבר לה

כאילו לא היה לי שבוע מספיק עצוב, בא מיכתבה של (1/99) להוסיף לי עוד קצת שחור על הנשמה. "נשבר לי", היא מכריזה עם לא פחות משלושה סימני קריאה, ש־אבין שזה רציני, יעני, את המשך המיכתב היא מפנה אליך: "נשבר לי להיות מוקפת אנשים, אך בעצם להיות לבד, מחכה לך — שחגלא אותי מבדידותי. מוכן לנסות ??? (למה). לעזאזל, שלושה סימני-שאלה, כשי־אפשר לחסוך ולהסתפק באחד (?), בת 24, וזה בעצם כל מה שאני מכונה לומר על עצמי. אם אתה רוצה לדעת יותר, תפדאל — הקדש לי כמה דקות מומנך, אם יש לך דם".

ואם תגלו עליה יותר, ספרו גם לי, כי הזדמנות.

עיני-פלדה

זה שהוא מוקסם מהאדאניו בסיימניור של תומאסו אלבינוני, עושה אותו כבר סאחבי. אבל זה (2/99) כתב את המיכתב בהשראת יצירה זו, ותוך כדי האזנה לה, לא ניתן לו הרבה קרדיט אצלי. כי ה־אדאניו הזה של אלבינוני מנוגן בדרך כלל כרקוויאם, ורקוויאם, חביבי, טוב ל־אשכבה, לא להשכבה — אם אתה מבין את הרמו.

בכל זאת, הנה הוא. כולו שלכם: "טוב. או אני אוהב. פשוט. אוהב את המילה על כל המשמעות שבה וכל מה שהיא מכילה. ואני רוצה. לאהוב, כמוכן. אחרי 23 וחצי שנים הספקתי להיות נאהב אך עדיין לא אוהב במלוא מובן המילה. כן. אני שונה. אני שונה בזה שאני מפתיע. כל רגע, כל שניה. גם את עצמי וגם אחרים." שמתם לב שהוא סובל מעודף נקודות. ממש שופך אותן בתוך המישפטים שלו. חוץ מזה הוא מצטמצם ב־172 ס"מ ועיניים כחולות (תמיד אומרים לי לכעוס. כשאני כועס מקבלות עיני צבע נדיר — צבע של פלדה כחולה. יש אנשים שאומרים שזה יפה.)

ועכשיו אתן יכולות להבין מדוע לא היתה לו עד כה הזדמנות לאהוב. הוא היה עסוק, אולי, בלאהוב את עצמו.

כמו כולם

רגילה כבר לכל התירוצים שבעולם, ה־באים להסביר מדוע פונים אלי. אבל זה של (3/99) הוא בוודאי המקורי ביותר: "כמו כולם, החלטתי גם אני לכתוב אלייך..." שמעתם אותו ?! "כמו כולם" ?! אז הוא. כמו כולם, "בחור נאה ועדין, שבאחרונה השיעמום והבדידות קצת מעיי־קים עליי". הוא בן 26 ולשם שינוי, לא כמו כולם, מנהל־חשבונות במיקצועו. כך שאם יש לך איזה בוטיק קטן או עסק אחר, היכרות עימו יכולה להשתלם דווקא בימים אלה.

הוא מעוניין להכיר, כמו כולם, "כל בחורה או אשה למטרת ידידות כנה ואמי־תית, כדי למצוא עניין בחיים ולהפיג ביחד את השיעמום והבדידות. מבטיח לא ל־אכזב." כמו כולם.

לאהבות החיים

חייל. בן 20. אוהב ספורט ובילויים. אבל גם דברים רציניים. בוגר־תיכון. מעוניין להתכתב ולהכיר בנות מאיוור־בתיים. שאהבות את החיים — כאילו יש כאלה באיוור הזה שלא אוהבות את החיים.

קנטטה לקסטה

מוכרחה להודות שמכתבו של (6/99) הוא המיכתב המקורי ביותר שקיבלתי עד כה. זהו מיכתב מוקלט על קסטה. כך ש־יכולתי לשמוע את קולו העמוק והאירוטי־מעט מספר באוזני כי ההתפתחות באמצעי הקומוניקציה מחייבת אבאנגרד גם בתחום הזוויגים.

הוא לחש לי באופן שהוא מחפש אחת שתהיה פקחית, שנונה, פשוטה, ספורטי־בית, נאה ובעלת דיעות חופשיות. רצוי שתהיה מאיוור חיספה והצפון ועם תעודת־לידה שהוצאה אחרי שנת 1953. הוא עצמו בוגר־תיכון, בעל כושר אינטלקטואלי חריף, ולא אני קבעתי זאת! כפי שהוא מעיד. הוא היה מבקש שתנסו לכתוב אליו בשיטה שהוא כתב לי. כלומר, קחו קסטה ודברו אליו במקום לכתוב. את הקסטה המוקלטת שילחו אלי כאילו היתה מיכתב ואני כבר אדאג להעבירה אליו. הוא מבטיח לכסות

את כל ההוצאות הכרוכות ברכישת ה־קסטה וההקלטה.

לא יודעת מה יש לו בדיוק להגיד, אבל יכולה להעיד שהוא יגיד לך זאת בטון מעניין ומפתה, עם קולות ציפורים, התולים וילדים ברקע, כמו בקסטה ששלח אלי.

נער אחד, בגיל ההתבגרות, הלך למה שמכונה "מכון מסג'ים". ואת מי הוא פו־גש שם, להפתעתו, אם לא את אביו־מולידו "אבא!" צועק הבחור הנדהם, "מה אתה עושה פה ?!"

"תראה..." משיב לו האב בויבמוס, "בשביל 50 לירות לא כדאי להעיר את אמא."

מלהקת המחפשים

כשקראתי ש(7/99) מחפש ריבה, תמהתי למה פנה אלי ולא לסופרמרקט. עד ש־התברר לי שקרא כנראה את ביאליק בזמן האחרון, ומאז נפשו מבקשת "ריבה שתצ־ליה לקנות מושב בליבי". הוא מלהקת המחפשים. מחפש כל הזמן. את עצמו. את החברה ואת זאת שתעזור לו לחפש נושאים נוספים לחיפוש.

בן 20 + משהו, עם עוד תשעה חוד־שים לסיום שירות שהתחיל בנח"ל ומס־תיים בצנחנים. ירושלמי בדם עם כל ה־משתמע מכך. שרוף על מוסיקה טובה וקצת ביישן וגזעני.

בשורה האחרונה ביקש לדעת איזה מס־עמים אעשה מהמיכתב שלו.

אור בשחור

"לבד בשחור האפלה / אני מסתובב / הידיים מושטות לפני מגששות / שורטות בעלטה / ומחפשות אותך שתאירי / תמיד שחור / תמיד אני מגיע לאותו מקום / ותמיד אני ממשיך / אולי את מחכה..." נאום (8/99). "מין יצור כזה חמוד, 21 שנים, עולה לגובה של 185 ס"מ, גורא פראי והרבה יותר לא רציני ממה שאת חושבת. מבקש אחת חמודה, חכמה, שובבה, חמה, בלי גיל ולא לעשות מזה סיפור. בסך הכל הוא לא אוהב ללכת עם דיקטים. הכי הכי חשוב לו שתהיי את."

נ.ב. מקווה שזה לא איכפת לך, אבל יש לו נטייה לומר בכל מישפט שני "עיוני".

מיכתבים למדור זה יש להפנות לפי הכתובת: מכתבים לציפי. ת.ד. 136, תל־אביב. מיכתבים למכותבים יש לשלוח במעטפה כפולה, לפי אותה כתובת, כש־במעטפה הפנימית בול ומספרו הסיידורי של המכותב.

מיכתב פרס

מיכתב של חיילת. "איכפת לך למספר גם אותי?" היא שואלת בחן. וכיוון שהיא מייחסת חשיבות למיספרים, בחרתי לה מספר יפה (9/99), שיהיה גם קל לזכור.

"קראתי במדורך כליכך הרבה מודעות, והחלטתי גם אני לפנות לעזרתך. סתם כך, לשם תחביב. התחביב שלי הוא להתכתב, להפגש ולמצוא הרבה חברים חדשים וגבוהים. מפני שאני נולדתי עם הרבה גובה. היום אני משחו מעין עמוד־חשמל מחלך, וזו בעייה.

"עוד שאת לא קמה ממקום־מושבך, לא מאמינים לך שאת גבוהה. אבל כשאת מתרוממת, אומרים: 'יא! כמה שאת גבוהה!' טוב, אז אני לא־כליכך גבוהה. בסך הכל 1.76 ס"מ. קטנטנות, לא ?! אבל בכל־זאת בעייה.

"מיבנה גופי אינו 90—60—90, אף עובר את כל עונות חשנה בלי שום בעיות. אני משרתת את צבא־התהנהגה־לישראל זמן לא רב, כך שעד גמר השירות יש לי עוד המון זמן. אני נורא אוהבת לכתוב שירים, וזה בעיקר כשאין בחורים גבוהים לצאת איתם. אף אני מקווה שזה לא יימשך זמן רב, כי אין לי עתיד כמשוררת.

"אז אני מעדיפה אותו גבוה מאוד, מעל 176 ס"מ, ולא משנה אם הוא שחרחר או בלונדי, העיקר שלא אצטרך ללכת רגלי בין חנויות־הנעליים כדי למצוא נעליים שטוחות־עקב. קשה להשיג כאלה היום."

אזהרה: היא רק בת 18 ושבעה חודשים חיוס. היא עוד יכולה לגדול לכם !

מיכתב־פרס השבוע, ובכל שבוע, מזכה את שולחו בשי — מתנת חברת הדס: חבילת תכשירי־יופי בשווי של 200 ל"י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

Advertisement for "דס" (Dess) cosmetics, featuring products like "תכשירי יופי ואיפור" (Beauty and Makeup Products) and "הדס" (Dess).